

Универзитет у Београду–Филозофски факултет
Изборно веће

Изабрани одлуком Изборног већа Филозофског факултета у Београду од 15. 11. 2018. године у Комисију за припрему реферата о кандидатима за избор у звање **ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА** за ужу научну област *ВИЗАНТОЛОГИЈА*, са пуним радним временом, на одређено време од пет година, подносимо следећи

РЕФЕРАТ

На конкурс за избор у звање **ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА** за ужу научну област *Византологија* који је расписао Филозофски факултет у Београду, а који је објављен у Огласним новинама Националне службе за запошљавање „Послови“, на сајту Филозофског факултета и сајту Универзитета у Београду од 21. новембра 2018. године, пријавила су се два кандидата (азбучним редоследом): др Драгољуб Марјановић и др Маја Николић.

ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА (азбучним редоследом)

1. Др Драгољуб Марјановић

БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ:

Др Драгољуб Марјановић рођен је у Београду 30. јула 1980. године. Похађао је Међународну школу на енглеском језику у Техерану током прве половине основне школе да би по повратку у Београд завршио основну и средњу школу у истом граду. Дипломирао је на Универзитету у Београду–Филозофском факултету 2007. године, где је и одбранио је докторску

дисертацију 2014. године. За свој дипломски рад добио је 2007. године награду “Старац Исаија” коју додељује Центар за црквене студије Универзитета у Нишу, као најбољи рад из области црквене историје. Током докторских студија, кандидат бр. 1 је учествовао на семинару “Culture and Society in Medieval Europe” у Нордијском центру за средњовековне студије, Универзитет у Бергену, Норвешка; у раду Летње школе “Од Цариграда до Београда. Константинопољ и Балкан: историја, топографија, споменици, идеологија” на Универзитету у Београду-Филозофском факултету, као полазник и координатор; и на четири међународне конференције (на Универзитету Масарик-Брно, у Манастиру Милешева, на Универзитету у Нишу и на Софијском Универзитету „Свети Климент Охридски“, одржаном у Софији и Китену). Од 2011. године кандидат бр. 1 је запослен на Универзитету у Београду-Филозофском факултету у оквиру пројекта бр. 177015 “Хришћанска култура на Балкану у средњем веку: Византијско царство, Срби и Бугари, 9.-15. век”, којим руководи проф. др В. Станковић, прво у звању истраживач приправник (2011-2013), затим истраживач (2013–2016), а од 2017. године у звању научни сарадник.

Између осталих активности, др Марјановић је представио свој рад ‘Between History and Ecclesiology. Images of Byzantine Patriarchs in the *Short History of Nikephoros of Constantinople*’ 2014 на међународној конференцији на Queens Универзитету у Белфасту; учествовао са радовима на две сесије на 23. Међународном конгресу византијских студија у Београду 2016. године; и представио рад (са Р. Пилиповићем) “‘Serbian Lands’ in the Tarnovo Inscription of the Bulgarian Emperor Ivan Asen II”, на конференцији по позиву ‘Цар Бугара и Грка - конференција поводом 800. године од доласка на власт Ивана Асена II (1218-1241), одржаној у Софији 2018. године.

Ожењен је и отац троје деце.

НАУЧНИ И ИСТРАЖИВАЧКИ РАД:

За период од 2014 до 2018, кандидат бр. 1 је пријавио следеће радове:

1. *Creating Memories in Late 8th Century Byzantium. The Short History of Nikephoros of Constantinople*, Amsterdam University Press, Amsterdam 2017, 250 страница.

Монографија *Creating Memories in Late 8th Century Byzantium. The Short History of Nikephoros of Constantinople* представља проширену и прерађену докторску дисертацију кандидата бр. 1 "Кратка историја патријарха Никифора. Историјска анализа дела", која је одбрањена 2014. године на Универзитету у Београду–Филозофском факултету пред трочланом комисијом (проф. др Влада Станковић (ментор), проф. др Радивој Радић, проф. др Војислав Јелић, Одељење за класичне науке). Монографија је резултат оригиналног истраживања др Марјановића посвећеног сложеном и вишеслојном историјском делу ученог Никифора, високог достојанственика и истакнутог цариградског патријарха, који је ту функцију обављао између два таласа иконокластичке кризе која је уздрмала византијско друштво, и у великој мери радикално изменила византијску политичку и теолошку мисао. У многим аспектима, резултати истраживања кандидата бр. 1 који су представљени у овој књизи представљају потпуно нов, иновативни и оригиналан допринос овој тематици. Иако је у фокусу монографије *Кратка историја патријарха Никифора*, аутор узима у обзир и проучава и шири друштвени и политички контекст Никифоровог времена и анализира круг образованих људи овог доба, у коме је значајно место имао учени византијски аутор. Др Марјановићев приступ овој комплексној тематици чврсто је утемељен у придржавању строгих методолошких принципа, пре свега, у посвећивању највеће пажње примарним изворима и њиховом правилном тумачењу, али је показао и ширину својих способности у обради теоретски комплексних проблема везаних за сећања, свесно стварање сећања, намере писаца који су користили мотив сећања, те употребу и злоупотребу стварних или измишљених сећања. Написана на енглеском језику и објављена од стране реномиране међународне издавачке куће, књига о једној теми која већ генерацијама изазива поделе мишљења међу стручњацима сигурно ће изазвати даљу расправу и дијалог. То је још неумитније јер се аутор није уздржавао од оспоравања мишљења уважених научника претходних генерација, укључујући и ставове издавача критичког издања *Кратке историје патријарха Никифора*, Сирила Манга. Анализа овог сложеног историјског дела, које је прожето снажним политичким ставовима њеног аутора према прошлости и протагонистима дуготрајног иконоборачког

сукоба који је потресао византијско царство, показује способност кандидата бр.1 да разуме и протумачи комплексно Никифорово приповедање и његове поруке вешто уткане у начин приказивања догађаја. Детаљна анализа др Марјановића нуди читаоцу увид у једног мултидимензионалног Никифора, оспоравајући тиме поједностављено виђење истраживача које карактерише уски позитивистички приступ да су византијски аутори били једва нешто више од механичких преписивача дела која су имали на свом располагању. Присталице овог редуccionистичког погледа сигурно ће бити незадовољне оригиналним резултатима истраживања др Марјановића (што доказује веома субјективна и површна рецензија В. Тредголда у *The Medieval Review* од 3. септембра 2018. године). Највећи део стручњака за византијску историју и књижевност ће, без сумње, ценити иновативност монографије др Марјановића и могућности које она отвара за продуктивни дијалог и расправу (о чему сведочи недавна рецензија М. Ридел у часопису *Speculum* 94/1 од јануара 2019).

2. *Византијски свет и Српска црква у 13. и 14. веку*, Нови Сад 2018, 176 страница.

Монографија *Византијски свет и српска црква у 13. и 14. веку* на најбољи могући начин представља другу групу тема - уз теме везане за патријарха Никифора, његова дела и његово време - у којима је др Марјановић већ изградио свој ауторитет и експертизу у оквиру међународне византологије. Интересовања кандидата бр. 1 за анализу сложених историјских дела византијских аутора, истовремено са тумачењем још сложенијих тематика из црквене историје и односа цркве и државе, налазе свој најбољи пример у овој монографији која поставља разумевање настанка и развоја Аутокефалне српске цркве у шири историјски контекст изузетно комплексног времена и узбурканог византијског простора након катастрофе 1204. и уништења византијског царства у Четвром крсташком рату. Кандидат бр. 1 прати неуморну активност оснивача српске цркве и њеног првог архиепископа, Светог Саве Немањића и његове вишеслојне везе са византијским светом, чији су интегрални део он сам и његова породица несумњиво чинили. Немањићи су били снажно повезани са византијском

царском породицом и владарима обе византијске државе након 1204. године, и оне на Истоку и оне на византијском Западу. Способност др Марјановића за анализу комплексних историјских проблема долази до пуног изражаја у другом делу монографије у коме анализира не увек једноставне, или пријатељске односе између Цариградске патријаршије и Српске цркве, фокусирајући се на период након отворене поделе две цркве, у другој половини 14. века. У овом делу студије, кандидат бр. 1 нуди нове и оригиналне погледе на стара питања о којима се у науци дуго и жустро полемише, као и детаљну анализу специфичне терминологије из извора, која му је омогућила реконструкцију несачуваног писма-анатеме коју је издао цариградски патријарх Калист против српског цара Стефана Душана и српског патријарха Јоаникија, између 1350. и 1352. године.

3. 'Seventh Ecumenical Council and Historical Representations of Patriarchal Successions in Literature of the Late 8th and Early 9th Century Byzantium', *Belgrade Historical Review/Београдски историјски гласник* 6 (2015), 49 - 67.

На месту пресека идеолошких пројекција прошлости и историје византијске цркве у времену након иконоклазма, стоје историјска и хагиографска дела, која су или написали сами поглавари цариградске цркве или су они били њихови протагонисти, у овом изузетно турбулентном периоду византијске повести. У овом раду, кандидат бр. 1 прати фасцинантну и суптилну линију нарације у књижевним делима касног 8. и почетка 9. столећа, кроз које умешни и учени византијски аутори преносе своју политичку поруку као једну врсту програма за будуће генерације – да васељенски сабори цркве имају предност над свим другим формама и телима која доносе одлуке; и да су цариградски патријарси чланови једног тесно повезаног круга чији је главни циљ борба за, и очување вишег добра. Идеје формулисане у византијској литератури крајем осмог и почетком деветог века, биће спремно прихваћене и додатно развијене од стране патријарха Фотија у следећој генерацији цариградских учених првосвештеника. Стварајући - вештачки и *post factum* - посебан и изолован слој искључиво од патријараха византијске престонице, аутори овог времена су успели да

створе нову идеологију цариградског патријарха и са њом нову политичку стварност чије ће се последице најснажније осетити нешто касније, крајем деветог и почетком десетог века.

4. 'Modes of Narrativity in the *Short History* of Nikephoros of Constantinople', *ZRVI* 52 (2015), 9 - 29.

Наративна структура и начини приповедања у Никифоровој *Краткој историји* готово су математички прецизни, и кандидат бр. 1 у овом оригиналном истраживачком раду вешто сецира, анализира и категорише Никифорову фасцинантну технику која се понавља кроз његово историјско дело. Од самог почетка своје *Кратке историје*, византијски писац утврђује скуп наративних мотива и слику идеалног владара кроз опис цара Ираклија. Никифор ће стога примењивати исте наративне моделе или слике да би окарактерисао друге ликове његове историје. Свесно истичући историјску паралелу између царева, с једне стране, и цариградских патријарха, с друге, Никифор ствара сличне мотиве и моделе наратије које ће примењивати не само на царева, већ и на духовне вође Царства. На тај начин Никифор имплицитно, али јасно ствара ширу слику симфоније моћи две власти у Царству, чија је равнотежа, очекивано, окренута према патријарсима у таквој мери да су - овај пут можда изненађујући - чак и иконокластични патријарси добили позитиван третман у његовом делу, представљени као жртве иконокластичних царева. У свим овим примерима урањање др Марјановића у изворе долази до пуног изражаја, заједно са његовом способношћу да разуме шире друштвене и интелектуалне покрете времена које проучава, те да повезује различите слојеве византијске политике и политичке теорије, идеологије и прагматичних циљева за чију реализацију су византијски аутори апеловали приликом пројектовања својих специфичних погледа у прошлост.

5. 'Византийское царство как точка встречи сербов и русских в Средние века', I. Gučkova, A. Semenov (eds.), *Вместе сквозь века. К истории русско-сербских культурных, духовных и политических связей*, Sankt Peterburg, 2017, 21-28.

Контроверзни концепт такозваног Византијског комонвелта обично је схватан поједностављено као више или мање директна и једносмерна линија кроз коју тече утицај доминантног византијског света и његове ненадмашне престонице ка огромном простору аморфне периферије. У овом раду др Марјановић разматра односе између два периферије тог замишљеног Византијског Комонвелта и анализира неколико тачки сусретања Срба и Руса унутар византијског света, од планине Атос до заједничке културе, присвојене и прилагођене након њеног примања из Царства, као и схватање царске идеологије РOMEЈА која је прихваћена пуном снагом међу Србима и међу Русима у понешто различитим епохама, од краја средњег века до почетка модерног времена.

6. 'The Term *τρισκάταρος* in Byzantine and Serbian Medieval Literature', *Limes Plus* 2 (2016), 109-128.

Усредсређеност др Марјановића на детаљно проучавање извора најбоље илуструје овај оригинални истраживачки рад, који прати појам *τρισκάταρος* од Демостена до Константина Манасиса у хеленском свету, и од радова Светог Саве у раном тринаестом веку, преко преписа Синодикона православља из четрнаестог и петнаестог века, до историјског дела архиепископа Данила II *Животи краљева и архиепископа српских*. Темељна анализа показује и ширину теолошког знања др Марјановића, као и његову способност да доноси шире закључке на основу анализе наизглед неважне терминологије. Византијски и, следећи њихове трагове, српски средњовековни аутори приписивали су готово магичну моћ речима уопште, вешто користећи терминологију како би нагласили или нијансирали опис својих хероја и антихероја.

7. 'Emergence of the Serbian Church in Relation to Byzantium and Rome', *Ниш и Византија/Niš and Byzantium* 16 (2018), 41-50.

У промењеном свету након распада Византијског царства 1204. године, српска држава је одједном добила на политичком значају, како у односу на остатке византијског света, тако и за победничко папство, које је симболизовала доминантна личност папе Иноћентија III (1198-1216). Иако

укљештена између католичке Мађарске на северу, чија је краљевска кућа била повезана већ генерацијама са владајућом српском породицом, и младог католичког краљевства у Дукљи на јадранској обали, Србија се у потпуности окренула ка византијском свету, пригрливши византијско православље у поступку који наизглед делује историјски нелогичан и политички неодржив. Кандидат бр. 1 у овом раду оцртава пут и разлоге за ову тешку историјску одлуку која је од тада обележила историју Србије и наглашава “класне” везе српских владајућих достојанственика са Мађарском и византијским светом, кроз призму српских средњовековних историчара Доментијана и Теодосија.

Будући да др Марјановић није претходно био биран у наставничко звање, био је дужан да достави и листу претходно објављених радова:

1A. ‘*Breviarium Historicum* of the Patriarch Nikephoros of Constantino-ple. Some Remarks on Literary Aspects of the Work’, in: M. B. Kotari, J. Zouhar (eds.), *Cogito, Scribo, Spero, Auxiliary Historical Sciences in Central Europe at the Outset of the 21st Century*, Pontes Series No. II, Hradec Králové 2012, 165 - 175.

Кандидат бр. 1 у овом истраживачком раду поставља принципе на којима је патријарх Никифор структурирао своје историјско дело *Кратку историју*, и наглашава важност коју су различити структурни блокови имали за преношење ауторове поруке. Мишљење које се среће у литератури да је патријарх Никифор био обичан преписивач који аутоматски копира информације из ранијих дела је уверљиво оповргнута, а Никифорове књижевне вештине представљене као средство за скривање његове поруке унутар номинално објективног историографског жанра.

2A. ‘*Срби, мој народ, Христови су, не папини* – Однос светог Саве према папству 13. века у светлу једног новог апокрифа, *Међународни научни скуп Осам векова манастира Милешева* I, Милешева 2013, 45 – 59.

У овом раду др Марјановић анализира политички бременисто питање односа и ставова првог српског архиепископа према “католичком западу”

кроз неколико примера: наводно писмо Светог Саве папи Хонорију III и слику Светог Симеона Мироточивог у делима Светог Саве и Савиног старијег брата Стефана, великог жупана и од 1217. године првовенчаног краља Србије. Овај рад потврђује способност кандидата да расветли проблематична питања о којима се водила жупа полемика у науци кроз строго методолошко придржавање принципа примата и критичке анализе извора и њиховог исправног разумевања.

3А. ‘Дијалог преподобног Паисија Великог и цара Константина Великог или: о преимућству монашког живота над василијом’, *Свети цар Константин и Хришћанство* I, ур. D Војовић, Ниш, 2013, 165 – 176.

У раду је представљено ново тумачење *Житија Паисија Великог* којим се нуди боље разумевање унутрашњег развитака и промена кроу које је прошла византијска црква током иконоклазма. Др Марјановић закључује да делови *Житија Паисија Великог* који се односе на дијалог између свеца и - такође светог - цара Константина Великог, потичу из монашких кругова и из периода иконоборства. Монашке заједнице, посебно оне у Цариграду, снажно су се противиле свим облицима царске доминације у духовним стварима, одлазећи тако далеко да су деградирале положај светог цара Константина Великог и поставиле једног монаха хијерархијски изнад овог равноапостолног цара.

4А. ‘Житије патријарха Никифора цариградског од Игњатија Ђакона као извор за ближе датовање времена настанка "Кратке Историје" Црквене студије/*Church Studies* 8 (2011) 271-278.

Анализирајући информације из *Житија патријарха Никифора* које је написао Игњатије Ђакон, др Марјановић предлаже као време настанка Никифоровог историјског дела *Кратка историја* период који је претходио Никифоровој хиротонији за цариградског патријарха 806. године.

ОБЕЗБЕЂИВАЊЕ НАУЧНО-НАСТАВНОГ ПОДМЛАТКА:

Др Марјановић се бави педагошким радом још од свог запослења на Универзитету у Београду-Филозофском факултету, учествујући у настави и за време докторских студија. Учествовао је у комисијама за одбрану више мастер радова на Универзитету у Београду-Филозофском факултету и на Универзитету у Нишу-Филозофском факултету; био је члан четворочлане комисије за одбрану докторске дисертације Бојане Павловић „Ромејска историја“ Нићифора Григоре: историјска анализа дела 25. маја 2018. године, заједно са проф. др Радивојем Радићем, ментором, проф. др Владом Станковићем и проф. др Татјаном Суботин-Голубовић. Тренутно надгледа тезе два докторанда. Од октобра 2018. године, др Марјановић је управник Центра за хеленске и византијске студије Универзитета у Београду-Филозофског факултета, а од новембра 2018. године члан Кадровске комисије на Универзитету у Београду-Филозофском факултету.

ПЕДАГОШКИ РАД:

Иако без формалног наставничког звања, кандидат бр. 1 поседује знатно педагошко искуство. Држао је вежбе на предмету Увод у историјске студије (2012), био је гостујући предавач на Департману за историју на Универзитету у Нишу-Филозофском факултету (2015), и држао предавања из предмета *Византијска цивилизација* током академске године 2016/2017, са доц. др Ларисом Вилимоновић.

Као што је прописано Одлуком о извођењу приступног предавања на Универзитету у Београду од 22. септембра 2016. године и Одлуком о измени и допуни одлуке о извођењу приступног предавања на Универзитету у Београду од 21. 6. 2017. године, Др Марјановић је одржао приступно предавање, које је заказао декан Универзитета у Београду-Филозофског факултета, проф. др Миомир Деспотовић, 31. јануара 2019. године, испред чланова ове Комисије, на тему “*The Short History of Patriarch Nikephoros in Light of the Iconoclastic Controversy in Byzantium, 8th-9th Centuries*”. Сви чланови Комисије оценили су предавање кандидата са највишом оценом 5 у све три категорије: припреми предавања; структури и квалитету садржаја предавања; и у дидактичко-методичком аспекту извођења предавања.

Потписани Записник о приступном предавању чини саставни део овог Реферата.

АНГАЖОВАЊЕ У РАЗВОЈУ НАСТАВЕ:

Иако ограничених могућности због свог статуса и недостатка наставничког звања, др Марјановић је допринио развоју специфичних тематских целина у оквиру предмета *Византијска цивилизација*, посебно о областима о раној историји цркве, развоју хришћанске догме, Иконоборству и Исихастичком спору у Византији.

2. Др Маја Николић

БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ:

Др Маја Николић рођена је у Београду 13. априла 1973. године. Основне студије завршила је на Универзитету у Београду-Филозофском факултету 2002. године, магистрирала је 2007. године на тему „Византијски извори о српским земљама, 1402–1439”, и одбранила докторат под називом “Византијска аристократија у петнаестом веку” на истом факултету 2014. године пред комисијом у саставу проф. др Радивој Радић, ментор, проф. др Влада Станковић, др Нада Зечевић. На Универзитету у Београду-Филозофском факултету је запослена од 2003. године, прво као асистент-приправник, 2003-2008, затим асистент, 2008-2014 и од 2014. у звању доцента. Кандидат бр. 2 је од 2011. године сарадник на два пројекта које финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, са једнаком расподелом од 50 процената на: пројекту бр. 177015 “Хришћанска култура на Балкану у средњем веку: Византијско царство, Срби и Бугари, 9.-15. век”, чији је руководилац проф. др В. Станковић, и бр. 177032 “Традиција, иновација и идентитет у византијском свету”, чији је руководилац академик Љ. Максимовић / Др. Б. Крسمановић у Византолошком институту Српске академије наука и уметности. Упркос више од десет година дугог радног стажа кандидата на Катедри за историју Византије Универзитета у Београду-Филозофског факултета, биланс међународне

сарадње кандидата бр. 2 је изузетно скроман: у текућем изборном периоду (2014-2018) др Николић није имала ни једно учешће на научној конференцији ван граница Србије. Њено учешће на 23. Међународном конгресу византијских студија одржаном у Београду у августу 2016. године, заједно са учешћем 2017. године на Летњем семинару старогрчког језика и културе у Европском културном центру у Делфима, Грчка, представљају једине активности у том погледу, што је незадовољавајуће с обзиром на међународни карактер области византијских студија и познату међународну изврсност Катедре за историју Византије на Универзитету у Београду-Филозофском факултету.

НАУЧНИ И ИСТРАЖИВАЧКИ РАД:

За посматрани период (2014-2018), кандидат је пријавио следеће радове:

1. *Јелена Драгаш Палеологина–последња царица Ромеја*, Београд 2018, 286 страница.

Ставка пријављена под бројем 1, достављена као монографија - што представља предуслов за радно место ванредног професора - не испуњава формалне критеријуме да би се сматрала монографијом, као што је формулисано у „Правилнику о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача“, објављеном у "Службеном гласнику Републике Србије", бр. 24/2016, 21/2017 и 38/2017, који се примењује у овом случају. На страни 21 горе наведеног Правилника изричито је наведено да „Рецензентска комисија коју образује домаћа установа треба да се састоји од најмање три угледна научника из тематских области монографије, од којих двоје морају бити изван те установе“. Будући да предата књига под бројем 1 има само два рецензента, од којих један - додатно - није компетентан за тематску област византијских студија о којој је овде реч, књига под бројем 1 не може се формално прихватити као монографија. Осим тога, остављајући наведене формалне услове по страни, наведена књига изазива много сумњи у погледу академске компетентности и способности аутора и кандидата бр. 2, пријављеног за

позицију ванредног професора за ужу научну област византологија. Од самог почетка књиге, очигледно је да кандидат бр. 2 није теоретски добро опремљен за анализу значајне историјске личности и писање „биографије“. Кроз читаву књигу, кандидат бр. 2 меша „улогу“ са „сликом“ проучене историјске личности, заправо представљајући само овај други аспект царице Јелене Драгаш Палеологине, упркос супротним тврдњама изнетим у књизи. Неспособност др Николић да појми шири историјски и друштвени контекст оставља њену презентацију плитком, са насумице разбацаним изразима без смисла, попут „једине византијске царице Српкиње“, фразе која је попут многих других у суштини остала необјашњена и без икаквог значења које би јој кроз истраживање било придодато.

Главна и најзначајнија примедба, међутим, јесте мањкава методологија, нарочито у односу на коришћење изворног материјала и дела савремене научне продукције. Аутор не иде даље од пуког парафразирања извора (у поглављу „Извори и литература“, стр. 13-32, и кроз читаву књигу) и избегава њихову суштинску анализу и поређење. Сличан приступ примењује се и на често супротстављена мишљења модерне науке о разним питањима, не остављајући могућност за настанак једне оригиналне и иновативне синтезе или чак свеобухватног прегледа дотичне теме. Ови недостаци наглашавају главни недостатак радова кандидата бр. 2: методолошки неадекватни и једнодимензионални, радови су снажно деривативни, остајући претежно дескриптивни и неаналитички. Ове карактеристике се срећу у свим достављеним радовима кандидата бр. 2.

2. *‘Чујем да имаш племенитог коња—писмо Манојла II Палеолога Димитрију Хрисолорасу бр. 43’, ZRVI 50-2, Mélanges Ljubomir Maksimović (2013), 789-801.*

Рад под бројем 2, написан пре текућег изборног периода (2014-2018), али објављен током њега потврђује горе изнесен став, јер аутор не показује теоретско разумевање жанра епистографије, нити залази дубље од површне интерпретације алегорична ученог византијског цара, не анализирајући дубље друштвене импликације конкретних односа између Манојла II Палеолога и његовог кореспондента.

3. 'The Biggest Misfortune in *Oikoumene* — Byzantine Historiography on the Fall of Constantinople in 1453, *Balkanica* 47 (2016), 119-133

Радови под бројевима од 3 до 5 представљају очигледан покушај кандидата бр. 2 да вештачки повећа сопствену библиографију. Ставка под редним бројем 3 је најбољи пример за то. Реч је о дословце поновљеном раду који је одбијен за објављивање у књизи V. Stanković (ed.), *The Balkans and the Byzantine World before and after the Captures of Constantinople, 1204 and 1453* (Lexington Books (Lanham-Boulder-NewYork-London), 2016, 2nd paperback ed. 2018, током процеса тзв. двоструког слепог (double-blind) рецензирања књиге. Главни приговори рецензента били су следећи: да је рад прекрatak за третман тако велике теме - реч је о четири аутора, који се сви веома разликују међу собом; да се највећи део рада бави добро познатим основним информацијама или препричавањем наратива историчара, док су само пасус или два посвећени анализи сваког од њих и да је тиме, с обзиром да су нека од историјских дела прилично обимна, било неизбежно да аутор селективно цитира изворе; можда најважније, да се не примећује примена одговарајуће методологије за анализу ових обимних текстова, нити херменеутика која би водила читаоца кроз многе контрадикције у изворима, биле оне стварне или не.

4. 'Византија и Србија у време фирентиске уније Цркава, *Zbornik Matice srpske za istoriju* 96/2 (2017), 9-23.

Рад под бројем 4 представља прегледни чланак о добро познатој теми без оригиналног истраживачког доприноса. Очигледно припремљен у журби, овај рад је заправо - као што је и наведено у фусноти означеној звездом - саопштење прочитано на конференцији у Клужу-Напоки у Румунији 2009. године, објављено осам година касније. Индикативно је да у раду у овој тачки, као и радовима под бројевима 1 и 5, кандидат бр. 2 не прати упутство Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије која налаже експлицитно именовање пројек(а)та на којима је аутор ангажован и са којих приходује, изостављајући ангажман на пројекту бр. 177015 "Хришћанска култура на Балкану у средњем веку: Византијско царство, Срби

и Бугари, 9.-15. век”, што је већ поменуто у одељку БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ.

5. Са Бојаном Павловић, ‘Слика Михаила VIII Палеолога у делима историчара епохе Палеолога’, *ZRVI* 54 (2017), 143-181.

Рад под бројем 5 указује на покушај др Николић да вештачки увећа листу објављених радова. Уз то, реч је о непоштену представљању нечијих достигнућа и резултата, пошто се велика већина овог рада - заправо више од 95% - мора посматрати као производ аутора који је именован као други аутор рада, Бојане Павловић. Бојана Павловић је одбранила докторску тезу под називом “”Ромејска историја” Нићифора Григоре: историјска анализа дела” 25. маја 2018. године пред четворочланом комисијом (проф. др Радивој Радић, ментор, проф. др Влада Станковић, проф. др Татјана Суботин-Голубовић, др Драгољуб Марјановић), и странице 96 до 131 њене докторске дисертације у великој мери одговарају деловима рада представљеним као коауторски.

ОБЕЗБЕЂИВАЊЕ НАУЧНО-НАСТАВНОГ ПОДМЛАТКА:

Др Николић није показала посебно интересовање или способност за обезбеђивање научно-наставног подмлатка на Катедри за историју Византије. Током текућег изборног периода (2014–2018), кандидат бр. 2 је била ментор више дипломских и мастер радова, али није била ментор докторских дисертација нити члан комисија за одбрану докторских теза на Катедри за историју Византије, што представља део услова за позицију за коју се сада пријављује.

ПОСЕБНЕ ОКОЛНОСТИ:

Током процеса припреме Реферата и прегледа достављеног материјала кандидата бр. 2, Комисија није пронашла информације везане за однос кандидата бр. 2 према статутарно прописаном колегијалном понашању и универзитетском Кодексу професионалне етике. С обзиром да је кандидат бр. 2 је већ био запослен на Универзитету у Београду-Филозофском факултету и његовој Катедри за историју Византије, Комисија је тражила увид у додатне и

неутралне информације које би се могле узети у разматрање приликом оцењивања етичког и радног учинка кандидата бр. 2. У том смислу су релевантна два документа: 1. позив члановима Изборног већа Универзитета у Београду-Филозофског факултету да гласају против троје колеге са Одељења за историју (Прилог бр. 1); 2. формална жалба против др Николић коју је упутио тадашњи управник Одељења за историју тадашњем шефу Катедре за историју Византије, проф. др Радивоју Радићу (Архива Универзитета у Београду-Филозофског факултета, документ бр. 1491/1 од 30. септембра 2015).

Прегледом наведених докумената утврђено је да је, упркос обавези сваког члана академске заједнице да развија колегијалне односе са другим члановима академске заједнице и подстиче развој научног подмлатка (Статут Универзитета у Београду-Филозофског факултета, члан 163; 'Кодекс професионалне етике Универзитета у Београду', члан 5), др Николић учествовала у неетичким праксама, и то:

- Потписивањем позива члановима Изборног већа Универзитета у Београду-Филозофског факултета да гласају против троје изричито именованих колега са Одељења за историју, кандидат бр. 2 је учествовао у покушају да спречи друге колеге да буду изабрани у звање за које су квалификовани и за које су позитивно оцењени (Прилог бр. 1);

Током поменутог прегледа додатног материјала, Комисија је такође прегледала документ бр. 2 из претходног става (Архива Филозофског факултета Универзитета у Београду, документ бр. 1491/1 од 30. септембра 2015. године) који представља формалну жалбу тадашњег управника Одељења за историју, проф. др Николе Самарцића на др Николић, упућену тадашњем шефу Катедре за историју Византије, проф. др Радивоју Радићу. У свом допису, осим упућеног званичног протеста против неовлашћеног покушаја др Николић да предложи за акредитацију неколико курсева без обавештавања Катедре за историју Византије и њеног тадашњег шефа, проф. др Радивоја Радића, проф. др Никола Самарцић је додао још три ставке:

- i. Учешће др Николић у блокирању рада седнице Одељења за историју 11. јуна 2015. године рушењем кворума;

ii. Неовлашћено одржавање испита изван прописаних испитних рокова, у овом случају јулског испитног рока 2015. године (Статут Универзитета у Београду-Филозофског факултета, члан 163);

iii. Неовлашћено напуштање посла и одлазак у иностранство кандидата бр. 2 током нормалног периода рада Универзитета у Београду-Филозофског факултета.

Иако су ове околности искоришћене искључиво за боље информисање о кандидату бр. 2 и кандидатовом потенцијалу за допринос академској заједници, и као такви нису коришћени као основа за евалуацију радова кандидата бр. 2, Комисија је једногласна у закључку да је етичко и професионално понашање кандидата бр. 2 изненађујуће ниско и неприкладно за универзитет, или било коју академску колегијалну средину.

ПЕДАГОШКИ РАД:

Кандидат бр. 2 је учествовала у предавању појединих тематских целина у оквиру предмета Историја Византије и водила вежбе и читање одабраних византијских извора у српском преводу у оквиру истог предмета. Кандидат бр. 2 наводи у својој Биографији у пријави на конкурс да је од 2015. године ангажована као предавач на интердисциплинарним мастер студијама при Универзитету у Београду „Религија у друштву, култури и европским интеграцијама“, са предметом и курсом „Византија и Европа“, али није пружила додатне информације или потврде о програму и одржаној настави.

АНГАЖОВАЊЕ У РАЗВОЈУ НАСТАВЕ:

Кандидат бр. 2 није приметно допринела развоју нових наставних планова и програма, већ је држала предавања о темама из византијске историје 15. века у оквиру изборног предмета Епоха Палеолога. Без обавештавања Катедре за историју Византије и њеног тадашњег шефа проф. др Радивоја Радића, кандидат бр. 2 је у септембру 2015. предложила Одељењу за историју акредитацију неколико курсева из епохе Палаеолога. Пошто је формални процес акредитације новог курса усред текућег циклуса акредитације дуготрајан и тежак процес, након информисања о предлогу,

Катедра за историју Византије је одбацила предлог сматрајући га непотребним будући на постојање курса Епоха Палеолога. Међутим, ово питање је резултирало формалном жалбом против кандидата бр. 2 тадашњег управника Одељења за историју, проф. др Николе Самарџића тадашњем шефу Катедре за историју Византије, проф. Радивоју Радићу, о чему је било речу у одељку ОБЕЗБЕЂИВАЊЕ НАУЧНО-НАСТАВНОГ ПОДМЛАТКА.

Комисија сматра да је у свом укупном академском учинку до сада кандидат бр. 2 показала јасну квалитативну осредњост, неактивност у осавремењивању наставних планова и програма, произведши више од оскудних резултата истраживања, чиме није успела адекватно истаћи сопствену научну видљивост нити допринети домаћој и међународној византологији, те да не испуњава формалне критеријуме за избор у звање ванредног професора за ужу научну област византологија.

ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ:

Имајући у виду све наведено, Комисија је мишљења да др Драгољуб Марјановић испуњава све неопходне критеријуме и услове утврђене законом и статутом потребним за радно место ванредног професора за ужу научну област византологија. Др Марјановић је показао академску изврсност у више од једне области византијских студија и доказао своју способност за разумевање и објашњавање сложених историјских појава, засновану на педантној методологији и опсежном раду са примарним изворима. Његов активан ангажман у разним активностима на Катедри за историју Византије и на Универзитету у Београду-Филозофском факултету, као и његова интеракција са колегама и студентима свих нивоа студија, већ су се показали као драгоцен додатак научном и колегијалном аспекту академске заједнице на Универзитету у Београду-Филозофском факултету.

Стога је недвосмислен закључак Комисије да предложи Изборном већу Универзитета у Београду-Филозофског факултета да др Драгољуба Марјановића изабере у звање **ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА** за ужу научну

научну област *ВИЗАНТОЛОГИЈА*, са пуним радним временом, за период од пет година.

Београд,
18. фебруар 2019. године

Комисија:

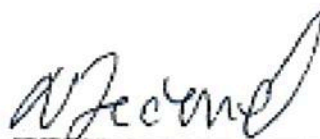
Проф. др Влада Станковић, редовни професор,
Универзитет у Београду-Филозофски факултет, шеф Катедре за Историју
Византије

Проф. др Радивој Радић, редовни професор,
Универзитет у Београду-Филозофски факултет (председавајући)

Проф. др Албрехт Бергер, редовни професор,
Лудвиг-Максимилијан Универзитет у Минхену, СР Немачка

Проф. др Христос Ставракос, редовни професор,
Универзитет у Јањини, Грчка

Др Нада Зечевић, Senior Researcher Fellow,
Royal Holloway University of London, Лондон, Велика Британија.

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

Број:

Београд, 31.01.2019. године

З А П И С Н И К
О ПРИСТУПНОМ ПРЕДАВАЊУ

Кандидат др Драгољуб Марјановић, по конкурсном расписаном дана 21.11.2018. године у огласним новинама Националне службе за запошљавање "Послови", сајту Филозофског факултета у Београду и сајту Универзитета у Београду, за радно место ванредни професор ужа научна област Византологија, дана 31.01.2019. године, са почетком у 13 сати, на Филозофском факултету у Београду, у сали 101, одржао је приступно предавање са темом : „ The Short History of Patriarch Nikephoros in Light of the Iconoclastic Controversy in Byzantium, 8th - 9th Centuries“.

Присутни чланови Комисије за оцену приступног предавања:

1. проф. др Радивој Радић, редовни професор (председавајући комисије),
2. проф. др Влада Станковић, редовни професор,
3. проф. др Албрехт Бергер, редовни професор, Лудвиг – Максимилијан Универзитет у Минхену, СР Немачка,
4. проф. др Христос Ставракос, редовни професор, Универзитет у Јањини, Грчка,
5. др Нада Зечевић, Senior Researcher Fellow, Royal Holloway University of London, Лондон, Велика Британија

Присутна Комисија је приступно предавање оценила према следећем:

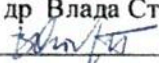
1. члан Комисије: проф. др Радивој Радић	
- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предава	оцена <u>5</u>
2. члан Комисије: проф. др Влада Станковић	
- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>
3. члан Комисије: проф. др Албрехт Бергер	
- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>

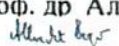
4. члан Комисије: проф. др Христос Ставракос		
- припрема предавања	оцена	<u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена	<u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена	<u>5</u>
5. члан Комисије: др Нада Зечевић		
- припрема предавања	оцена	<u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена	<u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена	<u>5</u>

Према горе наведеним оценама сваког члана Комисије појединачно, утврђије се просечна оцена приступног предавања 5 (пет)

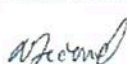
Чланови Комисије:

Проф. др Радивој Радић

Проф. др Влада Станковић

Проф. др Албрехт Бергер

Проф. др Христос Ставракос

др Нада Зечевић

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
Београд, 31.01.2019. године

ПРИСТУПНО ПРЕДАВАЊЕ КАНДИДАТА др Драгољуба Марјановића

У својству члана Комисије за припрему извештаја о кандидатима за избор у звање и у својству члана Комисије за оцену приступног предавања, по конкурсном расписаном за ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област Византологија

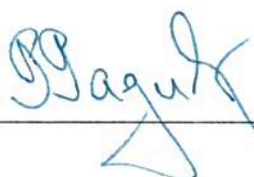
Кандидат, др Драгољуб Марјановић, по конкурсном расписаном дана 21.11.2018. године у Огласним новинама Националне службе за запошљавање "Послови", на сајту Филозофског факултета у Београду и сајту Универзитета у Београду за радно место ВАНРЕДНИ ПРОФЕСОР за ужу научну област Византологија, дана 31.01.2019. године са почетком у 13 сати, у сали 101, одржао је приступно предавање са темом: „The Short History of Patriarch Nikephoros in Light of the Iconoclastic Controversy in Byzantium, 8th - 9th Centuries“.

Приступно предавање оцењујем према следећем:

- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>

Просечна оцена : 5 (пет)

ПОТПИС ЧЛАНА КОМИСИЈЕ

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
Београд, 31.01.2019. године

ПРИСТУПНО ПРЕДАВАЊЕ КАНДИДАТА др Драгољуба Марјановића

У својству члана Комисије за припрему извештаја о кандидатима за избор у звање
и у својству члана Комисије за оцену приступног предавања, по конкурс
расписаном за ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област Византологија

Кандидат, др Драгољуб Марјановић, по конкурс расписаном дана 21.11.2018.
године у Огласним новинама Националне службе за запошљавање "Послови", на
сајту Филозофског факултета у Београду и сајту Универзитета у Београду за радно
место ВАНРЕДНИ ПРОФЕСОР за ужу научну област Византологија, дана
31.01.2019. године са почетком у 13 сати, у сали 101, одржао је приступно
предавање са темом: „The Short History of Patriarch Nikephoros in Light of the
Iconoclastic Controversy in Byzantium, 8th - 9th Centuries“.

Приступно предавање оцењујем према следећем:

- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>

Просечна оцена : 5 (пет)

ПОТПИС ЧЛАНА КОМИСИЈЕ

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

Београд, 31.01.2019.

ПРИСТУПНО ПРЕДАВАЊЕ КАНДИДАТА др Драгољуба Марјановића

У својству члана Комисије за припрему извештаја о кандидатима за избор у звање и у својству члана Комисије за оцену приступног предавања по конкурсном расписаном за **ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА** за ужу научну област **ВИЗАНТОЛОГИЈА**

Кандидат, др Драгољуб Марјановић, по конкурсном расписаном дана 21. 11. 2018. године у Огласним новинама Националне службе за запошљавање "Послови", на сајту Филозофског факултета у Београду и сајту Универзитета у Београду за радно место **ВАНРЕДНИ ПРОФЕСОР** за ужу научну област Византологија, дана 31. 01. 2019. године са почетком у 13 сати ,у сали 101, одржао је приступно предавање са темом: "The Short History of Patriarch Nikephoros in Light of the Iconoclastic Controversy in Byzantium, 8th - 9th centuries".

Приступно предавање оцењујем према следећем:

- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко - методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>

ПРОСЕЧНА ОЦЕНА: 5

ПОТПИС ЧЛАНА КОМИСИЈЕ

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
Београд, 31.01.2019. године

ПРИСТУПНО ПРЕДАВАЊЕ КАНДИДАТА др Драгољуба Марјановића

У својству члана Комисије за припрему извештаја о кандидатима за избор у звање и у својству члана Комисије за оцену приступног предавања, по конкурсном расписаном за ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област Византологија

Кандидат, др Драгољуб Марјановић, по конкурсном расписаном дана 21.11.2018. године у Огласним новинама Националне службе за запошљавање "Послови", на сајту Филозофског факултета у Београду и сајту Универзитета у Београду за радно место ВАНРЕДНИ ПРОФЕСОР за ужу научну област Византологија, дана 31.01.2019. године са почетком у 13 сати, у сали 101, одржао је приступно предавање са темом: „The Short History of Patriarch Nikephoros in Light of the Iconoclastic Controversy in Byzantium, 8th - 9th Centuries“.

Приступно предавање оцењујем према следећем:

- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>

Просечна оцена : 5

ПОТПИС ЧЛАНА КОМИСИЈЕ

Albert Boger

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
Београд, 31.01.2019. године

ПРИСТУПНО ПРЕДАВАЊЕ КАНДИДАТА др Драгољуба Марјановића

У својству члана Комисије за припрему извештаја о кандидатима за избор у звање
и у својству члана Комисије за оцену приступног предавања, по конкурс
расписаном за ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област Византологија

Кандидат, др Драгољуб Марјановић, по конкурс расписаном дана 21.11.2018.
године у Огласним новинама Националне службе за запошљавање "Послови", на
сајту Филозофског факултета у Београду и сајту Универзитета у Београду за радно
место ВАНРЕДНИ ПРОФЕСОР за ужу научну област Византологија, дана
31.01.2019. године са почетком у 13 сати, у сали 101, одржао је приступно
предавање са темом: „The Short History of Patriarch Nikephoros in Light of the
Iconoclastic Controversy in Byzantium, 8th - 9th Centuries“.

Приступно предавање оцењујем према следећем:

- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>

Просечна оцена : 5

ПОТПИС ЧЛАНА КОМИСИЈЕ

Поштоване колегинце и колеге,

У предлогу дневног реда предстојећих седница Изборног и Научно-наставног већа налази се већи број тачака потеклих са Одељења за историју. У жељи да се приликом одлучивања о тим тачкама предупредe манипулације које се могу очекивати с обзиром на тренутну ситуацију на Одељењу и Факултету, молимо вас да обратите вашу пажњу на следеће:

1) *Тачка VI, подтачке 6–16 и 18–26, и тачка VII, подтачка 1, предлога дневног реда Научно-наставног већа* потичу са седнице Одељења за историју од 3. септембра 2015. године, која је изгубила неопходни кворум пре одлучивања о тим питањима. Та ноторна чињеница може се сада доказати на основу записника са дотичне седнице који је више од пет месеци после њеног одржавања коначно достављен члановима Одељења за историју. Уосталом, они чланови Одељења који су у више наврата јавно бранили легалност поменутих одлука и сами су прећутно признали ову чињеницу стављајући поново део тих питања (тачка VII, подтачка 1) на дневни ред седнице Одељења за историју од 1. децембра 2015. Међутим, као што се види из „записника“ са седнице од 1. децембра, ком недостају такви елементарни атрибути као што су потпис председавајућег и записничара, њена легалност и легитимност такође су, у најмању руку, неприхватљиво сумњиви. Чланови Одељења за историју који потписују овај поднесак сматрају је нелегалном и нелегитимном.

2) *Тачка IV, подтачке 3, 9 и 14, предлога дневног реда Изборног већа* потекле су исте са седнице Одељења за историју од 3. септембра 2015. Када је Изборно веће Филозофског факултета на седници од 5. новембра 2015. већином гласова одлучило да из дневног реда изостави тачке које су приспеле са поменуте седнице Одељења за историју, ове тачке су вештом и, мора се признати, успелом манипулацијом представљене као тачке које су приспеле са Кадровске комисије, иако их је Комисија, наравно, примила са Одељења. Због могућности да се бројеви тачака разликују на гласачким листићима наставника и сарадника различитих звања, напомињемо да се ради о предлозима одлука за избор у звање др Дубравке Стојановић, др Хариса Дајча и др Јелене Рафаиловић.

3) *Остале тачке предлога дневних редова седница Изборног и Научно-наставног већа* потекле са Одељења за историју не сматрамо начелно спорним. Већи део њих потиче са редовне седнице Одељења за историју која је, после осам месеци и више захтева доле потписаних наставника и сарадника, коначно сазвана за 12. фебруар 2016.

1. # 7311911

и одржана до краја у непријатној и инцидентној атмосфери. Друге потичу са седница од 3. септембра и 1. децембра 2015, али се тичу школских и текућих питања, због чега их, у духу препоруке универзитетског Омбудсмана од 29. септембра 2015. и у интересу колега којих се непосредно тичу, накнадно прихватамо.

Имајући пуно поверење у одлуке које ћете по овим питањима донети вашим изјашњавањем на седницама Изборног и Научно-наставног већа, упућујемо вам срдачне колегијалне поздраве и најдубље извињење због времена које вам овим одузимамо.

Београд,
24. фебруар 2016.

проф. др Љубодраг Димић
проф. др Смиља Марјановић-Душанић
проф. др Александар Фотић
проф. др Милош Антоновић
проф. др Мира Радојевић
проф. др Жарко Петковић
проф. др Ђорђе Бубало
проф. др Снежана Ферјанчић
доц. др Милош Ковић
доц. др Мирко Обрадовић
доц. др Небојша Порчић
доц. др Александар Животић
доц. др Маја Николић
доц. др Небојша Шулетић
асис. мр Жарко Вујошевић